

*insan ahhh insan, neler bilmez
ama gözleriyle, kulaklarını bile göremez!*

8

Handan duş yaptıktan sonra hemen yattı ve rahat bir uyku çekti. Kalktığında kendini gayet iyi hissediyordu. Bu kez açık yavruağzı tonunda etekleri kabarık bir elbise giydi, yakasının her iki tarafında da göğüs kısmına doğru inen açık yeşil renkli minik düğmeler vardı.

Makyajını özenle yaptı ve düğmelerle aynı renkte, geniş kenarlı şapkasını alıp salona geçti. Mutfağa gidip kahve yaptı, ağzına bir bisküvi atıp müziği açtı. Müstakil bir evde yaşamının avantajı bu diye düşünerek müziğin sesini yükseltti. Pencereden bahçeye baktı ve çiçekleri görünce neşelendi, bir an önce alışveriş yapıp bahçede kahvaltı etmeye başlamalıyım dedi kendi kendine.

Müzik sisteminin sağına yerleştirdiği raflardan birinde üst üste duran fotoğraflar dikkatini çekince bunları bir an önce çerçeveye koymalıyım diye geçirdi içinden ve o tarafa doğru ilerlerken *Zeljko Joksimović*'ten *Lane Moje* parçası başlayınca flüt yine tüylerini ürpertti, fincanı elinden bırakıp fotoğraflara bakmaya başladı.

*

Emel ve Tahsin'de mutfaklarında kahvaltıda iddılar. Kadın çay koyarken yumuşak bir sesle söyleniyordu. "Öldürecek şu rahatlığın bir gün beni Tahsin Bey. N'olur bir gün de beni dinlesen, n'olur?"

"Hangi konuda?"

Emel kocasını yumuşak konuşarak ikna edemeyeceğini anlayınca kızdı. "Ay dün gecedən beri ben ne diyorum Tahsin? Hangi konuda diyor hâlâ, hangi konuda diyor! Handan konusunda tabii!"

Tahsin çayından bir yudum alıp ağır ağır konuştu. "Haaa... Olmaz Emel Hanım! Kız önce bir yerleşsin alışsın oraya... Şimdi pat diye çıkıp gitmemiz olmaz. Hem o kadar yolu çekemem ben şimdi!"

*

Handan müziğin ritmine göre salınarak fotoğraflara bakarken parçada keman bölümü başlayınca gözlerini yumdu ve eliyle keman çalışıyormuş gibi yaparak birkaç kez döndü. Gözlerini açtığında Güneş'le ikisinin kahkaha atarak bir lunapark treninden hızla aşağı inerken çekilmiş fotoğrafını görünce iç geçirdi.

Bir sonraki fotoğrafı incelemeye başladı: Bir koltukta anneannesinin kucagında uyurken çekilmiş dört-beş yaşlarındaki hali... Gülşen de uyumakta ve üstlerinde bir battaniye var... Başta anneannesinin göğsünün sağına gömülmüş, kadın da başını onun başına yaslamış... Tam bu sırada şarkı yükselip son kısma giriş yapınca yeniden gözlerini yumdu, yüzünü hem şarkıdaki hüznün hem de fotoğrafların verdiği özlemle şekilden şekle sokarak yukarı kaldırdı ve şarkı biterken ellerini davul çalar gibi hareket ettirdi.

*

Emel dirseklerini masaya dayayıp ellerini birleştirdi ve yarı acıklı yarı yalvaran bir ses tonuyla sözlerine devam etti. "Sen böyle bir şey olmaz de dur Tahsin... İşi gücü bıraktı, kimi kimsesi yok gibi hiç tanımadığı bir yere çekti gitti... Tamam üzüntüsünü belli etmeyen bir çocuk oldu hep ama ben adım gibi eminim, kahretmiştir kendini o! Durmadan ağlıyordur."

*

Handan yanağından süzülen yaşı parmağıyla silip aynaya doğru ilerlerken bir sonraki parça başladı. *Lorna* söylüyordu: *Papı Chulo...*

Bu kıpır kıpır parça da nereden çıkmıştı şimdi? Aynaya baktı, buğulanmış gözlerini görünce dil çıkardı ve gözlerini şaşkınlıkla yapıp yüzünü şekilden şekle sokarak gülmeye başladı. Nakarat bölümünde şapkasını taktı, boynunu sağa sola oynatarak bir kahkaha attı ve şarkının temposuna uyup deli gibi dans etmeye başladı.

*

Emel en acıklı sesiyle sordu: “O kız orda hayata küssün, biz burda oturalım mı Tahsin, taş yürekli misin sen?”

“Dayanamayacağı bir durumda olsa arar bizi Emel. Söylenme artık.”

Emel kocası faka bastığı için memnundu. “Yaaa! Öyle mi? Ne zaman aradı bizi şu derdim var diye! Hadi söyle! Hadi!”

“Demek ki derdi olmadı hiç, bu duruma memnun olsana.”

Emel yılmıştı. “Amaaan Tahsin! Dertsiz insan mı olur?”

*

Handan faytona binerken Mecnun ciddi bir ses tonuyla ama gülümseyerek sordu: “Asi Kontes! Beni bu saatte çağırmanızın sebebini öğrenebilir miyim? Bugün halkın sorunlarını anlamak için kendi başınıza alışverişe çıkacaktınız hani?”

Handan gülümseyerek cevap verdi. “Beklenmedik bir durum çıktı. Bugün yolunu şaşırılmış bir yolcuya yardım etmem gerek ve bunun için makam arabama ihtiyacım var.”

“Hangi makam?”

“Delilik!”

“Doğru cevap,” dedi Mecnun gülerek. Şapkasını çıkarıp selam verdi ve dehhh diyerek yola koyuldu.

*

Aysel uyandıığında kendini çok halsiz hissediyordu. Yerinden doğrulmaya çalışırken kendi kendine söylendi. “Oyyy her yerlerim ağrıyor!” Tekrar uzandı ve başını tuttu. “Offf çok ağrıyor...” Hiç sevmem hasta olmayı diye düşündü, sonra da kim sever ki deyip gülümsedi. Kendini yataktan kalmak için zorladı ve oflaya puflaya salona gidip çekmeceleri karıştırdı. Bu kutu hap buldu, boş olduğunu gördüğünde ise kahveyi aradı.

“Alo.”

“Alooo Uğur, ben çok hastayım.”

“Neyin var?”

“Her yerim ağrıyor. Oyyy! Dökülüyorum.”

Uğur karısının sesinin gerçekten kötü geldiğini düşündü. “İlaç aldın mı?”

“İh... Evde grip için hiç ilaç kalmamış.”

“Grip değildir belki Aysel. Gelip seni hastaneye götüreyim.”

Aysel inleyerek konuştu. “Yok yok! Oranın kokusu iyice beter eder şimdi beni... Sen bana eczaneden bi ilaç alıp yolla en iyisi.”

“Bak iyi gelmezse ara beni ama doktora gidelim.”

“İyi ararım, sen bir an evvel ilacı yolla da.”

“Tamam en iyisi ben kendim alıp geleyim.”

“Tamam,” diyen Aysel telefonu kapadı ve oflaya puflaya yatağa döndü.

*

Rafet, Yannis ve Atlas her zamanki masalarında kahvaltılarını etmişlerdi. Kadınla adam çay içerlerken çocuk son lokmasını yutarak konuştu. “Babanne ben odaya gidip resim yapacağım.”

“Tamam böreğim hadi git ama önce elini ağzını yıka.”

Atlas ayağa kalkarken, “Bugün ne resim yapacaksın?” diye sordu Yannis.

“At resmi yapacağım... İki tane!” Durup düşündükten sonra ekledi: “Çiçeklerin içinden geçen atlar yapacağım.” Aklına bir şey takılmış gibi yüzünü buruşturdu. “Atlar çiçeklerin içinden geçerse çiçekleri yer mi babanne?”

“Tadı güzelse yer tabii. Hem ezer de!”

Yannis ona fikir vermek istedi. “Bence sen söyle bombos, çimenlik bir alanda kosturan atların resmini yap.”

Atlas bu sahneyi düşündü bir süre ve kafasını salladı. “Çok iyi fikir bu bayım,” dedikten sonra da gitti.

Yannis onu taklit etti. “Çok iyi fikir bu bayım! Bunu nerden öğrendi?”

Rafet güldü. “Eeee filmler sağ olsun.”

*

Handan Çetin’le buluşacağı kafeye faytonla gitti. Burayı arabasıyla gezerken görmüştü ve ortam hoşuna gitmişti. Birlikte kahvaltı ederiz, sonra da evli evine köylü köyüne diye düşünüp adama mekânı bildiren bir mesaj atmıştı akşam.

Uzaktan Çetin’in deniz kenarında oturmuş saatine baktığını gördü. Mecnun park yerinde faytonu durdurdu ve Handan’ın inmesine yardımcı oldu. Tam o anda adam onları fark etti ve Handan’ı tanır tanımaz yüzünde şoke olmuş bir ifade belirdi.

Handan Mecnun’la biraz konuştu, onun faytonla uzaklaşmasını izledikten sonra da şapkasının kenarından tutarak masaya yaklaştı. Çetin’in oturduğu yerden boş boş baktığını gördüğünde ise kendi etrafında bir kez dönüp, “Eeee... Beğendin mi?” diye sordu gülümseyerek.

Çetin tek kelime etmeden ona şaşkın şaşkın bakmaya devam etti.

Handan sandalyeyi işaret ederek konuştu. “Ahhh eskiden konteslere saygı duyulurdu... Devir çok değişti... Lütfen sandalyemi çeker misiniz?”

Adam ayağa kalkıp sandalyeyi çekti, kadının oturmasını izledikten sonra da boğazını temizleyip bir şeyler söyleyecek oldu ama tam o anda garson çıkageldi. Siparişlerini verirlerken diğer garsonlar ve müşteriler belli etmeden sürekli onları izliyorlar, kendi aralarında fısır fısır konuşuyorlardı.

Çetin bundan rahatsızdı, kadının yüzüne bakarken düşünüyor ama ne söylemesi gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

Handan hafifçe eğilip onun yüzüne baktı. “Dilini mi yuttun Çetin? Benimle konuşmak istediğin için geldim.”

Adam eliyle onun kıyafetini göstererek sordu: “N’oldu sana? Yani... Bu kıyafet de ne?”

“Moda anlayışım değişti biraz diyelim.”

“Nasıl yani? Bu... Yani niye?”

“Moda zaten değişen bir şeydir.”

Çetin alçak sesle sordu: “Herkes bize bakıyor farkında mısınız?”

“Öyle mi? Fark etmedim,” dedi Handan etrafa bakarak. İki kadınla göz göze gelince başıyla selam verdi, içlerinden biri selamına karşılık verirken diğeri kararsız kaldı.

Çetin onun bu tavrından da müthiş rahatsız olmuştu. “Handan ne yapıyorsun sen Allah aşkına? Delirdin mi?”

Handan gayet sakindi. “Yanılmıyorsam, bu kadar yolu benimle, uygulamaya koyduğum kişisel moda anlayışımı tartışmaya gelmedin?”

Kahvaltı servisi gelince rahatlayan adam zaman kazandığını düşünerek söyleyeceklerini kafasında tarttı. “Seninle ilişkimizi konuşmaya geldim ama...”

“Ama?”

“Ne bileyim? Karşımda sevdiğim Handan’ı bulamayınca...”

Handan çayından bir yudum alıp, “Hmmm...” dedi.

“Lütfen Handan, yani sen de kabul et ki...”

“Neyi kabul edeyim Çetin?”

“Sen... Sen... Bu elbise... O fayton... Saçmalama lütfen... Yani... Sen bu değilsin!”

Handan tereyağı ve bal sürdüğü ekmeğinden bir lokma ısırıktan sonra adamın gözlerine bakarak, “Önce bir konuda anlaşalım...” dedi. “Her şeyi konuşup tartışabiliriz ama...” Şapkasını düzelterek sözlerini sürdürdü. “Ben tam olarak buyum Çetin... Noktasından virgülüne kadar.” Diğer insanların bakışları arasında ayağa kalkıp olduğu yerde döndü ve yeniden adama baktı. “Ben buyum ve bu konu tartışmaya açık değil!”

Çetin bir şey demedi ve kahvaltı etmeye başladı.

*

Uğur bir bardak su ve hapla yatak odasına girince Aysel güçlükle yerinden doğrulup ilacı içti. Kocası ateşini kontrol etti. “Hadi bak ateşin de var, inat etme de doktora gidelim.”

Aysel hapşırdıktan sonra gözlerinden akan yaşı kâğıt mendille silerek itiraz etti. “Yoook... Grip bu... Ben bilmez miyim vücudumu? Dün burnum kaşınıyordu. Grip olmadan evvel hep burnum kaşınır, biliyorsun.”

“Peki. O zaman çocuklara telefon edeyim, bugün bensiz idare etsinler, ben de evde kalayım.”

Aysel memnun oldu. “E iyi bari.”

“Hiçbir şey yemedin değil mi?”

Aysel öksürürken başını salladı. “İh.”

Uğur odadan çıkarken, “Ben çorba yapıyorum,” dedi.

*

Mecnun faytonla otele gitti. Lobiye girince masasında bir şeylerle uğraşan Maral’a daldı bir an “Merhaba Maral.”

“Hoş geldin Mecnun. Kim için gelmiştin?”

Mecnun etrafa bakınıp, “Kim var?” dedi gülümseyerek.

“Atlas odada. Rafet Hanım yukarıda, odaları kontrol ediyor. Yannis mutfakta, ben de burdayım gördüğün gibi.”

“E iyi ben Rafet ablayı bekleyeyim.”

“Haber vereyim,” diyen Maral telefonu eline aldı.

Mecnun hemen onu durdurdu. “Yok yok, işini bitirsin.”

Maral bu durumdan istifade edip neler olup bittiğini öğrenebileceğini düşündü. “Eeee sen neler yapıyorsun? Fayton sürmek nasıl bir şey?”

Mecnun doğal bir şekilde, “Güzel bir şey,” dedi.

Maral çok da meraklı görünmemeye çalışarak sordu: “Niye böyle bir şey yapıyorsunuz? Yani... Handan Hanım’la sen?”

“Aaaa Mecnun, hoş geldin! Seni Allah gönderdi.” Mecnun tam cevap verecekken Rafet gelmişti.

“Sabah kahvesi içmeye uğradım.” Kıyafetlerini işaret etti. “Ama bahçeye giremem şimdi.”

Rafet kızdan iki kahve isteyip bahçeye doğru yürürken elini salladı. “Bahçe değil bahçe değil, gel seninle konuşacaklarım var.”

*

Etraftaki masalar boşalmıştı. Handan çayından bir yudum alıp gerginliğini gidermeye çalıştı. Hep aynı şeyleri dinlemek zorunda değildi! Buluşmaya geldiği için kendine kızdı ama Çetin’le görüşmeyecek kadar kaba biri değildi. Neyse dedi içinden. Daha ne demek istiyorsa desin ve bu iş bitsin!

Çetin çayından bir yudum aldı ve tekrar konuşmaya başladı. “Kısaca... Seni böyle görünce söyleyeceğim önemli şeyleri unuttum.”

“E o zaman... Demek ki söyleyeceklerin önemli değildi...”

“Handan lütfen...”

Genç kadın içinin bayıldığını hissetti. “Şuraya geldiğimden beri en az yirmi kez Handan, otuz kere yani, beş-on kere de lütfen dedin. Artık sadede gelir misin?”

“Peki... Sözümü kesme ama!”

“Dinliyorum.”

“Bak Handan, şu yaptıkların... İşini bırakman, beni terk etmen, buraya taşınman... Bu şekilde giyinip dolaşman... Bunların hepsi ama hepsi çılgınca! Yani seni alıp hangi doktora götürsem sana aynısını söyler. Bunların hepsi delilik... Çünkü sen Güneş’in ölümüyle ağır bir travma geçirmeye başladın... Bu nedenle böyle delilikler yapıyorsun, bunu anlaman çok önemli.”

Handan yeterince bekledikten sonra sordu: “Bitti mi?”

“Bitmedi! Ben senin geçirdiğin travmadan ötürü buraya geldiğini biliyordum ama...” dedi ve Handan’ın kıyafetini işaret etti. “Burada daha da komik bir hal aldığını düşünmemiştim.” Herhangi bir karşılık almayınca konuşmasını sürdürdü. “Ne yapmaya çalıştığını tam olarak bilmiyorum ama bu hastalık. Ben seni çok seviyorum ve sevgimin seni iyileştireceğine eminim... Benimle gelersen... Bu şekilde yaşayamayacağını sen de anlayacaksın!” Düşünüp kendine hak verdi. “Kimse yaşayamaz! Evet... Ne diyorsun teklifime?”

Handan onun yüzüne birkaç saniye bakıp sakın bir şekilde sordu: “O kitap nerede satılıyor Çetin ve yazarı kim?”

Çetin afallayarak, “Ne kitabı?” dedi.

“Hayatı kesin çizgilerle anlatan bir kitap olmalı ve bu şekilde konuştuğuna göre sen de onu okumuş olmalısın. Hayat şudur, şu şu şu durumda şöyle yapılır, şu şu şu durumda da böyle... Şu travmadır, bu delilik... Şu şöyle giyinir, bu böyle diyen bir kitap mı var?”

“Felsefe yapma bana Handancım, bilirsin ben âlâsını yaparım.”

“Felsefenin âlâsını yapabilirsin ama sadece lafta.” Bunu tartışmak bile çok saçmaydı ama onu keskin bir şekilde ikaz etmezse konunun uzayacağından emindi. “Kısaca şöyle diyelim mi? Ben kendi felsefemi yaşamaya karar verdim ve yaşayacağım... Ha sen deli demişsin, başkası normal demiş, bir başkası anormal, bu tarz yargılarla artık hiiiç ilgilenmiyorum.”

Çetin müthiş çelişkiyi yakalamıştı ve hemen hamlesini yaptı. “Bütün bunlar normalse, yani sen buysan... Peki neden daha önce, yani Güneş sağken böyle yaşamıyordun? Bu şekilde değildin?”

Handan düşündü bir süre. “Bak bu konuda çok haklısın. Şöyle diyeyim: Güneş’in ölümüyle kendime geldim. Artık kendimden uzakta yaşamak da istemiyorum.” Kaşlarını kaldırdı. “Bu kadar!”

Çetin’in konuyu kapamaya hiç niyeti yoktu. “Tabii sana şimdi bu eğlenceli gelebilir ama yarın?”

Handan bir el hareketiyle susturdu onu. “Yarın mı? Yarın mı?” Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. “Güneş yarın neler neler yapacaktı bir fikrin var mı senin? Yarın... Hıh... Yarınmış!”

“Ama yine de şimdi sana eğlenceli gelen şeyler değişebilir. Yarın işine gücüne, terk ettiğin hayatına ve sevgiye yeniden ihtiyaç duyabilirsin değil mi?”

“Ama duymayabilirim de... Değil mi? İhtimallerin güzelliği burda işte... İyi de olabilir, kötü de ama bize hep kötü kesinmiş gibi sunuluyor, öğretiliyor ve biz de öyle düşünmeye, öyle yaşamaya başlıyoruz... Bu sefer bu tuzağa düşmeyeceğim.”

Aysel salondaki masaya geçip tepside duran bir tas çorbayı bitirmişti. “Eline sağlık Uğur,” dedi gülümseyerek. “Bu sefer tadı da iyiydi.”

“Afiyet olsun,” diyen Uğur koltuktan kalktı ve hapla suyu götürüp ona uzattı.

Aysel hapı içip ayağa kalktı. “Sağ ol Uğur, şimdi biraz dinlenirsem daha iyi olurum, sen git hadi işine.”

“Olur mu canım sen bu haldeyken. Sen git yat ben burdayım.”

“Olmaz, sen işine git hadi... Kötüleşirsem Nurcan’ı çağırırım.”

“İyi o zaman sen git yat ben çağırırım Nurcan’ı. İşi falan vardır belki.”

Aysel yatağa giderken, “Tamam tamam, ben yatıyorum,” dedi halsiz bir ses tonuyla.

Uğur Nurcan’a telefon etti.

Mutfakta reçel yapan Nurcan hemen telefonu açtı. “Alo.”

“Nurcan, ben Uğur, rahatsız etmedim inşallah?”

“Estağfurullah Uğur abi... Rahatsız etmedin de şaşırdım, hayırdır?”

“Aysel sanırım gribe yakalandı, doktora da gitmiyor, ben şimdi eve geldim ilaç falan getirdim. İçti yattı ama onu yalnız bırakmak istemiyorum, gelebilir misin diye soracaktım. Önemli bir işin falan varsa ben de kalabilirim evde ama Aysel sen işine git diye tutturunca...”

“Aaaa! Dün hapşırıyordu durmadan. Hemen gelirim tabii, bekle sen, reçel yapıyordum ama bitti zaten. On beş dakika sonra ordayım!”

“Sağ olasın Nurcan.”

“Aaaa... Komşular ne işe yarar Uğur abi, aşk olsun!”

*

Rafet Mecnun’u ikna etmeye çalışıyordu. “Oğlum aklını başına al bak çok iyi bir para bu.”

Mecnun gülerken cevap verdi. “Para iyi de Rafet abla, adam yamuk.”

“Yahu sana ne adamın yamukluğundan, işini yapıp paramı alacaksın.”

Mecnun şöyle bir düşündü. “İh... Ben biliyorum o herif benim bahçeyi istediğim gibi yapmama izin vermez!”

Rafet onu çocuğu gibi severdi ama ahhh şu inadı olmasaydı... Neredeyse ona yarım saattir dil döküyordu! “Verecek. Söyledim senin nasıl çalıştığını.” Güldü. “Aslında birkaç kişiye yaptırmaya çalışmış... Yaptırabilseydi sana gelmezdi biliyorsun. Adamı seradan kovalamışsın birkaç yıl evvel, anlattı bana.”

“E sen olsan kovalamaz mısın? Gelip jipinin arkasını açtı ve ‘Şurayı otuz-kırk sakı, şöyle havalı çiçekle dolduruver aslanım,’ dedi. ‘Güzel olsun haaa!’ dedi bir del.” Kızgın bir sesle sürdürdü sözlerini. “Adamın doğaya bakışına bak yaaa!”

Rafet güldü. “Sen ne dedin?”

“Çirkin ya da ucuz çiçek yoktur efendim... Bütün çiçekler güzeldir... Aslında...’ dedim ve bir adama bir de jipine baktım. ‘Hiç yontulmamış odun olup da bir jiple güzel ve pahalı görünebilen tek canlı insandır!’” Rafet kakhaha atınca tek kaşını kaldırıp başını sallayarak sordu: “Ne? Haksız mıyım?”

“Neyse neyse, artık bu olay geçmiş... Adam gerçekten zorda. Kısa vadede problemini çözecek biri yok işte... Senin tersliğini biliyor, aramızın iyi olduğunu da bildiği için benden rica etti ve söz verdi. Hiç karışmayacak! Oteli sezona hazır ediver oğlum.” Herhangi bir cevap alamayınca soran gözlerle ona baktı. “Sana diyoruuum... Tamam mı?”

“Tamam ama en ufak bir şeye karışırsa bırakırım ona göre!”

“Tamam,” dedi Rafet başını sallayarak.

*

Handan artık gitmek istiyordu, Çetin onu değil de kendini dinlemeye gelmişti sanki. “Konuşacaklarımız bittiyse ben iznini isteyeceğim.”

Çetin umutsuzca ona baktı. “Lütfen Handan! Beni biraz ciddiye alır mısın? Benimle Ankara’ya dönmeni istiyorum. Mesleğini, beni, geleceğini ciddiye almanı istiyorum. Hayatına önem vermeni istiyorum...”

“Çetin... İnan bana, hayatıma hiç bu kadar önem vermemiştim.”

“Peki, tamam. Diğer bir sorun da şu... Böyle çalışmadan ne kadar yaşayabilirsin Handan?”

Genç kadın omzunu silkerek cevap verdi. “Bilmem... Ben de bilmiyorum, belki başka işler yaparım. Bilemiyorum ama şimdiki konu bu değil. Anlamıyor musun?”

“Ama ilerde olacak.”

“Olduğunda düşünürüm.”

“Offf... Neyse Handan... Sen şimdi ne yapacaksın, nereye gideceksin yani?”

“Alışveriş yapmam gerek, evde hiçbir şey yok.”

“Pekâlâ. Sen şimdi işlerini hallet, bu arada söylediklerimi de düşünürsün. Akşam yemeğinde tekrar buluşalım, olur mu?” Kadın bir şey söylemeyince bu plandan hemen vazgeçti. “Yok, ben çok yorgunum, iyice dinleneyim, yarın görüşelim.”

“Çetin fikrim değişmeyecek, bunu sen de biliyorsun!”

“Sen söylediklerimi detaylı bir şekilde düşün önce... Sonra bir daha konuşalım. Lütfen!”

Benim için fark etmez, yorulan sen olacaksın diye geçirdi Handan içinden. “Oluur. Sen nerde kalıyorsun? İstersen bende de kalabilirsin, biliyorsun. Yerleştim sayılır, yiyecek içecek pek bir şey yok evde şu an ama...”

Çetin bu daveti kabul etmeyi o kadar isterdi ki... Ancak şu anda çok dikkatli olması gerekiyordu. Her zaman savunduğu, ayrılan sevgililerin dost kalamamasının ilkellik olduğu görüşüyle çelişen bir durum yaratmaması gerekiyordu. Kendini de tanıyordu nihayetinde, hele iki duble içti mi ne diline ne kendine hâkim olabilirdi. Handan’la sevişebildiği zamanlarsa çok geride kalmıştı. Nasıl böyle uzaklaşmışlardı hiç anlamıyordu doğrusu. “Yok yok, girişteki bir otele yerleştim, bugün dinleneceğim. Senden tek isteğim söylediklerimi detaylıca düşünmen. Buna söz ver yeter.”

Handan çantasını alıp ayağa kalktı. “Tamam. Ben gidiyorum, yarın görüşürüz o halde.”

Çetin onun uzaklaşmasını izlerken öyle ya da böyle evleneceğiz göreceksin dedi kendine.

*

Nurcan arkadaşının mutfağındaydı. İki tencere yemek ocakta pişerken, bulaşıkları bitirmiş ellerini duruluyordu. Başına çember sarmış olan Aysel içeri girdi ve arkadaşının dikkatini çekmeyince kapının arkasında asılı duran havluyu alıp onun omzuna attı.

Nurcan ödü patlayarak sıçradı ve dönüp damağını kaldırdıktan sonra ancak konuşabildi. “Allah canını almasın be Aysel!” Gülümsedi. “Hastalanınca daha beter çocuklaşıyorsun sen!”

Aysel bir sandalyeye otururken, “Kim çocuk?” dedi. “Unutmadım daha o gezmeden dönerken yaptığını.”

Nurcan karşısına geçip otururken gülmeye başladı. “Ama nasıl korktun o gün?” Sesini incelterek onu taklit etti. “Aaaa! Oooo! Kim ooo?”

Aysel gülerek kafasını salladı. “Sen gül bakalım, bir gün daha fena korkutmayacak mıyım ben seni?”

“Hadi bakalım...” Arkadaşının yüzünü inceleyerek sordu: “Daha iyisin değil mi?”

“Sabahki gibi değil. Sabah öyle bir ağırlık vardı ki kafamda... Hani şu bizim Melike’yle kocası beynimde halay çekiyorlar zannettim!”

“Nerden bulursun böyle lafları bilmem,” diyen Nurcan gülmeye başladı, düşününce daha da çok güldü.

“E hatırlamıyor musun, geçen düğündeki halayı?”

Nurcan kafasını sallayarak, “Ona gülüyorum ya zaten,” dedi ve oturduğu yerden taklit etti.

Gülüşürlerken Aysel şöyle bir düşündü. “Ama... Hiç yüz elli kiloyuz diyorlar mı kız? Eğlence nerde onlar orda. Biz olsak üç kilo aldık mı dert ederiz.”

Nurcan omzunu silkti. “Aman o kadar şişmanlık da iyi değil be!”

Aysel’in gözü ocaktaki tencerelere takıldı. “Kız ne pişirdin öyle, valla ben de senin başına yine bela oldum bugün.”

Arkadaşı kızdı. “Aaaa, o ne demek Aysel? Sanki ben hasta olduğumda sen aynısını yapmıyorsun?”

“Öyle ama... Sanki ben daha çok hasta oluyorum.”

Nurcan ayağa kalkarken, “Bunu da mı sayacağız şimdi? Aaaa... Deli mi ne!” diye söylendi. Arkadaşı yerinden doğrulmaya yeltenince mani oldu. “Otur sen. Ben şimdi sana ihlamur, tarçın, zencefil, karanfil çayından yapacağım. Bak nasıl iyi gelecek!”

*

Rafet bu mevsimde, henüz sıcaklar bastırmamışken deniz kıyısında her gün biraz yürüyüş yapardı. Tam dışarı çıkmak üzereyken lobide Yannis’e rastladı ve onun da işleri kolayladığını öğrenince, “Yavaş yavaş yürümek istersen sen de gel,” dedi gülerek.

“Tabii,” diyen adam ona katıldı ve biraz yürüdüktan sonra sordu: “Atlas nerede?”

“Mecnun’la ebelemece oynamaktan pestili çıktı, uyudu kaldı,” diye cevap verdi Rafet gülerek.

Yannis de güldü. “Mecnun’u çok seviyor.”

“Öyle, akran sayılırlar tabii,” diyen Rafet bir kahkaha patlattı, sonra da Sezar’ın hakkını Sezar’a vermek istedi. “Mecnun da... Şimdi Allah’ı var, Atlas’ın her dediğini yapıyor.”

“Yanılıyorsun.”

“Niye öyle dedin?”

“Mecnun hiçbir şeyi Atlas istediği için yapmıyor, kendisi de çok mutlu onunla... Ona çiçekleri, tabiatı öğretiyor. Onunla oynamayı seviyor... Mecnun onu gerçekten çok seviyor.”

Rafet başını salladı ve elinde bir buket çiçekle yanlarına doğru gelen İsmail’i görünce hay Allah diye geçirdi içinden. Arkasına baktı, otelden henüz otuz-kırk metre uzaklaşmışlardı. Hızlı hızlı konuştu. “Hadi buyruun. Yannis sakın beni bırakıp gitme!”

Yannis bir şey diyemeden adam yanlarına geldi. “Aman efendim sonunda sizi yakalayabildim.” Tokalaştıktan sonra buketi uzattı. “Sizin kadar güzel degiller ama Rafet Hanımcım, kabul buyrun lütfen.”

Rafet özellikle Yannis’in önünde bu duruma düştüğü için çok gergindi. “Aman İsmail Bey ne gerek var bu çiçeklere, bahçenin her yeri çiçek zaten.” Adamın yüz ifadesi değişirken pot kırdığını anlayıp hemen konuyu değiştirdi. “Biz de Yannis’le biraz yürüyelim dedik.”

İsmail adama döndü. “Siz nasılsınız Yannis evladım? Epeydir gelip de güzel yemeklerinizden yiyemedim.”

Yannis teşekkür ederek gülümsedi ve ayakta kaldıklarından ötürü bir banka oturmayı teklif etti. Bunu duyan Rafet ona ters ters baktı. Adamsa kadına dönüp, “Nasıl? Kalabalıklaşmaya başlıyor değil mi yavaş yavaş?” diye sordu.

“Eh işte... Zamanı geliyor tabii. Siz nasılsınız İsmail Bey?”

“Şükür şükür... Ara ara bacaklarım ağrıyor ama iyiyim... Her işimi kendim görüyorum, bizim yaşımızda buna da şükretmeli değil mi? Mühim olan can sağlığı... Ne demiş Kanuni Sultan Süleyman? Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi... Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi!”

Rafet başını sallayarak, “Öyle öyle,” dedi.

O sırada Yannis kadının elindeki çiçekleri alıp ayağa kalktı. “Mutfağa gitsem iyi olur. Bunları da suya koyayım, solmasın. İsmail Bey’le yürürsünüz bugün.”

Rafet yalvaran gözlerle ona bakarken İsmail araya girdi. “Tabii, ne demek? Çok memnun olurum.”

Yannis kadının sorarım ben sana bakışına aldırmadan oradan uzaklaştı.

*

Handan tek başına deniz kenarında yürürken Mecnun faytonla yanına gelip durdu. “Neden beni çağırmadın da bu kadar yolu yürüdün sanki?” diye sordu onun araca binmesini beklerken.

Handan biraz durgundu. “Bilmem.”

“Hallettin mi işini? Büyük konuşma nasıl geçti?”

Genç kadın canı sıkkın bir halde gülümseyerek başını salladı. “İyiymi.. O kadar iyiydi ki yarın bir büyük konuşma daha yapacağız!”

“Alışveriş de yapmamışsın.”

“Canım istemedi.”

“Eve bırakayım mı artık seni?” Handan’ın olur anlamında başını salladığını görünce bu kadar durgun olması hoşuna gitmedi. “Ya da... Daha iyi bir fikrim var!”

“Nedir?”

“Sen hiç etrafı gezdin mi?”

“Yooo... Pek sayılmaz.”

“O zaman sana bir tur attırma zamanı! Dikkat et Asi Kontes, manzaralardan başın dönecek!” Dehhh diyerek dizginlere asıldı ve arkasına dönerek seslendi. “Tak bakalım müziğini de kulağına!”

Handan gülümseyerek kulaklığı takıp MP3 çaları açtı ve *Charles Aznavour*’dan *La Boheme*’yi dinleyerek manzarayı seyretmeye koyuldu.

*

“Ben de gitmeyeceğim dedim işte!” dedi Nurcan omzunu silkerek. “Gitmeyeceğim işte! Kardeşiyse kardeş! Evlendim evleneli burnumdan geldi bu kadın.”

Aysel onun bu durumuna çok üzülüyordu. “Haklısın. Haklısın ama olan size oluyor. Bak sen gitmedikçe Rıza surat ediyor. Sonra da kaç gün tatsızlık.”

Nurcan içini çekerek konuştu. “Sen ne şanslısın kız! Hiç görümcen yok.”

Aysel ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı. “Doğru... Acaba olsa nasıl biri olurdu?” Şöyle bir düşündü ve “Belki severdim kız,” dedi gülümseyerek.

Bu cümle arkadaşını daha da öfkeliendirdi. “Görümce sevilir mi kız?”

“E sen de görümcenin?”

Nurcan kaşlarını kaldırarak aradaki büyük farka dikkat çekti. “Anam ben bunun gibi cadı mıyım? Bayramdan bayrama görür beni bizim gelin. Ne etlilerine karşırım ne sütlülerine.”

“İşte onu diyorum, herkes bir değil Nurcan. Yani genel olarak görümcelere atıp tutma.”

Nurcan onun arada böyle mantıklı konuşmasından hiç hoşlanmıyordu. “Bilmem ben! Şu dünyada en sevmediğim kelime bu. Görümce kelimesini duydum mu tepe saçlarım dikiliyor.”

Aysel ona baktı ve birden kahkaha atmaya başladı.

Nurcan anlamayarak sordu: “N’oldu kız?”

Aysel bir yandan gülüp bir yandan sözlerini sürdürdü. “Saçlarının tepeye dikilmiş hali geldi gözümün önüne.”

*

Uğur kitaplığın başında bir müşterisinin derdine derman olmaya çabalıyordu.

“Hadı bul Uğur gözünü seveyim bul! Okuyacağım.”

Uğur içinden ya sabır çekti. “İyi de Erol ne okuyacağını bilmiyorsun ki.”

Erol bu hatırlatmayı mantıklı bulup biraz düşündü. “Şöyle ağır bir şey olsun.”

“Nasıl ağır?”

Bu soruya nasıl cevap vermeli, derdini nasıl anlatmalıydı acaba? “Hafif olmasın.”

“Sen bana tam olarak ne okumak istediğini, niye okumak istediğini bi söylesene Erol.”

“Bak ama kimseye demeyeceksin.”

Uğur başını salladı.

“Biliyorsun ben okumayı sevmem. Yani sen benim okuduğumu hiç gördün mü?”

Uğur dikkatle onu dinliyordu.

“Vaktim de yok, dükkânı çok uzun süre tezgâhtarlara bırakmam ki! Ama benim bi bacanak var Çanakkale’de.”

Uğur meraklanmıştı. “Eeee?”

“Ayda bir görüşürüz, ya onlar gelir ya biz gideriz. İşte o da aslında öyle üniversite falan bitirmedi. Ticaret yapıyor ama her defasında... Sohbet ederken... Lafı bi ele geçiriyor... Yok şu şunu demiş, yok bu bunu demiş!” Etrafı kolaçan etti, kimsenin duymayacağından emin olduktan sonra da sözlerini sürdürdü. “Yıllardır herkes hayran hayran onu dinler. Ben kıskanç bir adam değilim ama son zamanlarda... Benim üniversiteye başlayan oğlan da onun ağzına bakmaya başladı... Sanki ben odada yokum! Anladın mı?”

Uğur başını salladı. “Anladım anlamasına da... Ne okuyacaksın onu anlamadım.”

Erol ciddiyetle cevap verdi. “Felsefe olsun.”

“Peki... Bakalım ne var felsefeye dair?” Kitaplığı incelerken sordu: “*Nietzsche*’den bir şeyler okur musun?”

Erol heyecanla başını salladı. “Hah işte onun adını çok söylüyor!” Uğur’un elindeki kitaba baktı. “Ver işte bunu...” Kitabın adını okudu. “*Böyle Buyurdu Zerdüşt.*” Sayfaları karıştırarak sordu: “Bu iyi mi? Hafif mi yani? Anlar mıyım?”

Uğur çekimser bir şekilde, “Yani...” dedi. “Güzel tabii ama sen okumayı sevmediğinden belki biraz ağır gelir.”

“Bu Nietzsche’nin, macera türü bir kitabı yok mu?”

“Yok.”

Erol çaresiz kitabı Uğur’un elinden aldı.

*

Atlas bilgisayarda oyun oynarken Rafet de yıkanıp ütülenmiş kıyafetleri çekmecerle yerleştiriyordu, son parçayı koyarken aklına bir şey takıldı. “Atlas ne kadar zamandır bilgisayarın başındasın sen?”

Atlas kafasını çevirmeden cevap verdi. “On dakika falan.”

“Ne on dakikası, ben odaya geledi on beş dakika oldu en az.”

Atlas cevap vermeden heyecanla oyununu oynamaya devam etti.

“Atlaas.”

“Dur babanne yaaa, üç canım kaldı zaten!”

“İyi... Ben dışarı çıkıyorum, yanıma gel oyun bitince. Tamam mı?”

“Tamam.”

Rafet odadan çıktı ve lobiye doğru yürürken Maral’ın kısık sesle telefonda konuştuğunu duydu. “Bir yolunu bulacağım. / Bilmiyorum şimdilik. / Çok göremiyorum. / Hep mutfakta ya da bahçede! / Henüz değil ama göreceksin açılacak bana...”

Rafet hem bu konuşmadan hem de bu konuşmayı dinlemiş olmaktan rahatsızlık duydu ve nereye gideceğini şaşırıp mutfığa girdi.

O sırada fırını ayarlamakta olan Yannis onu görünce, “Oooo Rafet abla hos geldiin... Teftis mi?” dedi gülümseyerek.

Kadın canı sıkın bir halde köşedeki tabureye oturup gülümsemeye çalıştı. “Hıı... Çalışın! Not vereceğim size.”

*

Mecnun ve Handan deniz kenarında ufak taburelere oturmuş çay içiyorlardı. Uzun süreli bir sessizlik olunca Mecnun döndü ve “Bu durgunluğunun nedeni şu bulduğun adam mı?” diye sordu denize dalıp gitmiş olan kadına.

“Tam olarak öyle değil... Herkesin her şeyi bilmesine sıkılıyor canım. Eli kulağında, bizimkilere telefon eder... Sonra annem ayılıp bayılır falan.” Düşünceliydi. “Belki babamı razı eder ve çıkıp gelirler, bizim kız hakikaten kafayı yemiş mi diye!”

“Kimdi o adam? Yani... Anlatmak istersen...”

“Birkaç ay evvel neredeyse evlenmek üzere olduğum adamdı,” dedi Handan gülümsemeye çalışarak..

“Seen?”

“Ben tabii! Beğenemedin mi?” diye sordu Handan.

Mecnun omzunu silkerek, “Ne bileyim...” dedi. Kendini bildi bileli evlilik kavramı ona saçma gelirdi. İkiyüzlü toplum kurallarının, en sevimli ve güzel hale getirilmişlerinden biri diye düşünürdü. Adı bile saçmaydı: Evlilik Kurumu. Et ve Balık Kurumu gibi bir kurumdu işte! Sık sık söylerdi bu düşüncesini. Özellikle de birileri vaktin geldi Mecnun diyerek evlilik konusunu açtığında. Ve şimdi de Handan! Bu kadını ilk gördüğü anda yıllardır tanıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı ve belki de kendine benzettiğinden çok sevmişti ama şimdi! Biraz hayal kırıklığına uğradığını hissetti... Kültürlü, eğitim görmüş ve üstelik kendi kadar deli biri neden evlenmeyi düşünürdü ki? “Sonra n’oldu?”

“Sonra... Kendime geldim diyelim. Çok şey oldu aslında. Bir ara anlatırım.” Gülümsedi. “Şimdi benim dertlerimden bahsetmeyelim.”

Rahatladığını hisseden Mecnun aklın yolu bir diye düşündü. Kendine gelmiş işte! Gülümseyerek sordu: “E iyi... Benim dertlerimden bahsedelim mi?”

“Senin ne derdin var?” diye sordu Handan ilgiyle.

Aslında ona iç dünyasını açıp Maral’dan uzun uzun bahsetmek istiyordu ama üst üste ciddi konuşmalar onu her zaman bayardı. Fikrini değiştirerek gülümsedi. “Yok be Asi Kontes, lafın gelişi. Ne derdim olacak benim?”

O sırada biraz uzakta oturan, faytona ve onlara merakla bakan insanlardan biri yanlarına geldi. Orta yaşlarda bir kadındı bu. Handan’a çekinerek sordu: “Affedersiniz, siz artist misiniz?”

“Evet!” diyerek araya girdi Mecnun. “Hanımefendi bir artist.”

Kadın bir faytona bir Handan’a baktı. “Film mi çekiliyor buralarda? Nerde?”

Mecnun gayet ciddi bir ses tonuyla cevap verdi. “Yok film değil. Yani film de sinema filmi değil. Reklam filmi için geldik biz.”

“Yaaa? Ne reklamı bu?” diye sordu kadın meraklanarak.

“İzmir Kordon’un reklamı.”

“İzmir Kordon’un reklamı mı?”

Mecnun iştahla anlatmaya başlayınca kadın hemen dikkat kesildi. “Şimdi teyzecim, şöyle olmuş... Kordon’da bu faytonlar yok mu? Binersin böyle dıgıdık dıgıdık gezersin ya! İşte müşteri azalmış. Müşteri azalınca belediye başkanı n’apalım n’apalım diye düşünmüş... E devir reklam devri tabii...”

Handan gülmemek için kendini zor tutarak adamın uydurduklarını dinliyordu.

*

Nurcan bir yandan elişi yapıyor bir yandan da hapların etkisiyle uyuklayan Aysel’i gözlüyordu. Telefon çalınca yerinden fırladı ve irkilerek gözlerini açan arkadaşına, “Ben bakarım,” diyerek ahizeyi kaldırdı. “Buyrun. / Benim Nurten benim... Aysel hasta biraz. / Sağ ol sağ ol söylerim. / Ohoo biz çoktan gördük o kadını. / Biz de kim olduğumu tam bilmiyoruz. / Tamam tamam haber veririz. / Tamam tamam sen de çok selam söyle. / Hadi görüşürüz sonra.”

Aysel yattığı yerden gülümseyerek, “Nurten yeni mi görmüş bizim deliyi?” diye sordu.

“O görmemiş, oğlu görmüş... Garson ya...” diye cevap verdi Nurcan yerine geçerken. “Kadın bugün onun çalıştığı yere uğramış... Yabancı bir adamla...”

Aysel meraklandı. “Yabancı bir adamla mı?”

Nurcan bayılıyordu arkadaşının kendisini böyle dikkatle dinlemesine. “Evet. Adamın arabası Ankara plakalıymış.”

“Allah Allah... Neyin nesi bu kadın?”

Nurcan bir süre düşündü. “Kız bu gizli servis şeyi falan olmasın.”

“Neyi? Ajan gibi mi?”

“Evet. Ben bir kitapta okuyuydum eskiden... Bunlar böyle, ajan oldukları belli olmasın diye tuhaf tuhaf kılıklara giriyorlardı.”

Aysel şöyle bir düşündü. Bu Nurcan iyiydi hoştu ama bazen gerçekten saçmalıyordu! “Yok canım daha neler!”

“Olabilir bak! Kitaptaki adam da dilenci kılığında yaşıyordu gittiği yerde...”

Ahhh ahhh... Şu hasta halimle bile mantıklı düşünmek yine bana düşüyor diye geçirdi içinden Aysel. “Diyelim ki ajan... Ajanın ne işi olacak burda Nurcan?”

Ne kadar dar düşünüyordu şu Aysel bazen, hele hastalanınca kafası duruyordu sanki! “Öyle deme kız! Sağımız solumuz tarihi eser! Assos’tan Efes’e her yer tarih dolu!”

Olmaz öyle şey dercesine yüzünü buruşturdu Aysel.

Nurcan buna çok sinirlendi. “Heee... Sen öyle eğ yüzünü bakalım! Yarın bir gün Aristo’nun kafası çalınırsa sorarım ben sana!”

Ne diyor bu kadın diye düşündü Aysel. Haaa! Geçen sene yazın beraber Selma’ya giderlerken Assos’u gezmişlerdi, fakat orada gördükleri Aristo’nun kafası daha yeni yapılmıştı. Güldü. “Kız Allah müstahakını vermesin e mi? O heykeli yeni diktiler daha, o tarihi eser mi?”

Nurcan inadından vazgeçmeyecekti. “Heykel yeni olabilir Aysel... Adam çok eski...” Yüzünde beliren haklıyım ifadesiyle tamamladı sözlerini. “Adam çok tarihi...”

*

Bu çocuğun Brüksel lahanası yemesini öyle ya da böyle sağlayacağım diye düşündü Rafet. “Atlasım bak bu çok faydalı, hadi ye. Zaten üç kaşık koydum. Çok değil...”

Atlas inat etmişti bir kere. “Yemem.”

“Neden ama neden yemezsin, onu söyle.”

“Tadı kötü.”

“Tadına bakmadın ki. Bi ye bak çok hoşuna gidecek! Tadı çok güzel.”

“Tadı güzel değil. Biliyorum.”

“Nerden biliyorsun?”

Atlas açıkladı. “Sen bana hep böreğim, çikolatom, şekerim, balım diyorsun... Hiç bana lahanam dedin mi? Tadı güzel olsa derdin.”

Rafet ve Yannis güldüler ve kadın hemen cevap verdi. “Ben sana pilavım diyor muyum?”

“İh.”

“Ama pilavı seviyorsun, n’aber?”

Atlas tabağındaki Brüksel lahanasını çatalıyla ittirerek, “Ama pilav güzel görünüyor, bu kötü görünüyor,” dedi.

Bu konuda şimdilik üstüne gitmesem iyi olur diye düşündü Rafet. “Tamam! Yeme o zaman...”

Yannis ayağa kalkıp Mecnun’la beraber içeri giren Handan’ın sandalyesini çekti.

Yannis’in saklayamadığı mutluluğu Rafet’i gülümsetti. . “Eeee... Hangi rüzgâr attı bakalım sizi buraya?”

*

Aysel koltukta uzanırken Nurcan salona dört kişilik bir sofrayı hazırlamıştı. “Gelirler şimdi, biz yemeği yer hemen gideriz. Ne gerek vardı da tutturdun Rıza’yı da çağır diye bilmem ki.”

“E ne var canım sen de. Uğur’la kahvedeymiş işte! Sanki evde yemek yapabildin benim yüzümden.”

“Olsun... Kırardım bi yumurta, dert sanki! Sen böyle hasta hasta... Şimdi Rıza gelince yatmazsın da.”

Aysel yerinden doğrulup sofraya geçti. “İyiim ben... Daha iyiim... Uzatma.”

“E iyi...”

O sırada Rıza ve Uğur geldi, ellerini yıkayıp hemen masaya oturdular.

Rıza'nın geçmiş olsun dileğine çabucak teşekkür eden Aysel oturduğu yerden organizasyona devam ediyordu. “Kız dünden tatlı da olacaktı dolapta, çıkarsaydın.”

“Tamam tamam, o sonraki iş, önce bi yemek yiyelim.”

Rıza biraz çekinerek konuştu. “Ya ben gerçekten rahatsızlık verdim şimdi... Sen böyle hasta hasta...”

Aysel hemen misafirini rahatlattı. “Yok canım, ben şimdi yemeği yer yatarım zaten, Uğur da yalnız kalmamış olur.”

Nurcan çorbaları koyarken kocasına sordu: “N'aptın Rıza bugün? Nerelerde tamamladın mesaiyi?”

“Sabah Sevim'e uğradım, sonra da Mahmut'un dükkândaydım. Hesap işlerine yardım ettim biraz.”

Nurcan görüncesine kızıp Mahmut'a söylendi. “O cimri de bir muhasebeci tutamadı.”

Aysel gülerken Rıza'nın aklına bir şey geldi. “Uğur be... Sana soracaktım unuttum... Bi kadın süslü bir faytonla dolaşıyormuş ortalıkta...”

Kadınlar bir anda kıkırdamaya başladılar.

“Bizim Mecnun sürüyormuş faytonu...” diyerek sözlerini sürdürdü Rıza. “Kimi diyor artist, kimi diyor kafadan gayri müsella. Sen duydun mu?”

Nurcan hemen araya girdi. “Ayol bildiğin deli be o kadın... Biz gördük dedim ya... Sen yeni mi duydun? Dün akşam ben sana anlatıyordum ya... Gerçi pek dinlemedin beni ama...”

Uğur bu tartışmayı bitirmek istedi. “Deli meli değil be Rıza. Buraya taşınan yeni biri sadece.”

Rıza lokmasını yuttuktan sonra konuyla ilgili bilgisini paylaşmak istedi. “Haaa... İyi... Bizim Murtaza kadının İsraili yatırımcılar adına çalıştığını söyledi de...”

Uğur şaşırarak sordu: “O da nerden çıktı?”

Rıza öğrendiklerini hemen açıklamaya başladı. “Bu kadın bir-iki hafta evvel emlakçılara gidip...”